

Gezinsstilleven

Toen ik laatst om 15 uur aan de grote tafel ging zitten,
wachtend op de kinderen,
overviel me een soort weemoed.
Vanwege ... Ik weet niet.
Vanwege het ritme van de dagen.
Of vanwege die tafel.
Ja, het was vanwege die tafel.

Elke dag rond 15 uur positioneer ik mezelf aan de
grote tafel.
De plek waar ik ook tijdens het ontbijt zat.
De plek waar ik tijdens het avondeten ook weer zit.
Mijn plek.
Mijn tafel.

Ik zit daar.
Ik hoor de kinderen komen, en gaan,
geef ze eten,
ik luister (en soms ook niet),
ik stel vragen (en soms ook niet),
maar ik zit daar.
De tafel is ons nest.
De tafel is waar we samen zijn,
steeds weer even samen,
de korte kwartiertjes van de dag waarop we ons leven
even ineenvouwen, als twee handen tot één vuist.

Altijd aan die tafel.
Daarna dwarrelen ze naar boven en naar de tuin en
verder.
De tafel blijft.
Het nest blijft.
Ik blijf.

De tafel gaf me een soort droefgeestig gevoel,
terwijl het me werkelijk niet verdrietig maakte.
Soms maakt blijdschap treurig.
Omdat het voorbijgaat.
Dat was het denk ik.

's Morgens die frisse koppies,
de kinderen die ruiken naar een ongeschonden leven.
Of nee,
ze ruiken naar begin.
Elke dag is een begin,
want voor hen is er geen gisteren en vandaag is het
begin.
Zij nemen mij mee in hun frisheid,
ze maken de dag nieuw voor mij,
ik beleef het leven door hun gemoed opnieuw.
Alsof ik opnieuw kind ben.
Linde leert een lied van groep 8,
ze zingt het voor me aan tafel,
ik kan nog terughalen wat ik voelde in groep 8,
en haar ogen smelten samen met mijn ogen van
vroeger.

Ik zie de deukjes in de tafel,
waar Fieke gisteren (wat nu vroeger is),
met haar lepel in butste.

In een gleuf van de tafel,
in een soort kier,
zit een geel strijkkraaltje.
Ik krijg het er niet uit, of nee, ik probeer het er ook
niet uit te krijgen,
omdat ik wil dat het blijft,

ik wil dat alles zo blijft,
het is mijn gezinsstilleven,
dit, dit alles,
de deukjes, de strijkkraal, de woorden die over de tafel
rollen.

En elke avond voor het slapengaan dek ik de tafel vast.
Voor het ontbijt.
Ik maak de tafel klaar
voor een nieuw begin.

Deze tafel.
Hij is ons familiealbum.
Eentje dat nog dagelijks aangevuld wordt.
Het is nog niet dicht.
Ik doe het licht uit,
en glimlach bedroefd.